

ตอนที่ ๑๐ ผมน้ำ (ต่อ)

บรรดาท่านภิกษุสามเณรทั้งหลายและญาติโยมพุทธบริษัท เรื่องน้ำ ๆ บวม ๆ ของผม พอจะเริ่มน้ำเทปกี่หมัดหน้าพอดี มาตอนช่วงที่ ๒ นี้ก็มาคุยกันต่อไปถึงความบ้า ผมก็ได้ถวายพระพรกับพระองค์ว่า

"ประเทศไทยนะมีความสุขอุดมสมบูรณ์ด้วยแร่ธาตุที่มีคุณค่าสูง มาก และมีราคาดี แถมแก๊สแถมน้ำมันก็มีมาก แต่ทว่าเวลานี้โอกาสที่จะนำ ขึ้นมายังไม่ถึงและยังไม่ถึงวาระ ทุกสิ่งทุกอย่างต้องเกี่ยวกับวาระ แต่ทว่า พ.ศ. ๒๕๒๔ ตอนนั้นฟ้าเริ่มสาง จะได้บอกชะตาชีวิตว่าตอนนี้ไปประเทศไทยจะมีความ รุ่งเรือง แต่ก็ยังเอาดีไม่ได้"

ตอนนี้ผมก็ต้องขออภัย ลืมไปว่าพระองค์ตรัสว่า พระองค์ทรงเหนื่อย เหลือเกิน การช่วยเหลือบรรดาประชาชน พระองค์ทรงเหนื่อยมาก ก็อยากจะมีความสุข หมายความว่าได้พักผ่อนพักผ่อนสักที

ความจริงเท่าที่พระองค์ตรัสแบบนั้น ไม่ใช่พระองค์ทรงเบื่อหน่าย ก็เห็น แล้วเวลากลางคืนของท่านมีเวลาพักผ่อนน้อย จะได้บรรทมก็ต้องใช้เวลาถึงตีสอง ตีสอง บรรทมหลับหรือยังก็ยังไม่ทราบ และเวลาออกเยี่ยมประชาชน พระองค์งานก็มาก แต่ ละวันดูหมายกำหนดการแล้วเราเองก็ไม่ไหว เวียนหัว อะไร ๆ ก็อยู่ที่พระเจ้าอยู่หัว เขา เกณฑ์ท่านไปหมด แม้แต่คนที่รับภาระไปเพื่อทำ ดีไม่ดี ๓ - ๔ ปี พระองค์ทรงบอกแล้ว เขายังทำไม่ได้ก็มีงานจุกจิก ๆ ทุกอย่างเล็ก ๆ น้อย ๆ พระองค์ทรงเห็นเป็นประโยชน์ ก็ ทรงสั่งให้ทำและก็จัดการทำ ควบคุมการทำและดูแลอยู่เสมอ จะเห็นว่าพระองค์ทรง เหน็ดเหนื่อยจริง ๆ

อย่างผมเองผมก็ไม่ไหว ผมเคยคิดว่าใครจะให้ผมเป็นพระเจ้าแผ่นดิน และก็ทำงานอย่างพระองค์ให้ผมวันละ ๑๐ ล้าน ผมไม่เอา วันละ ๑๐ ล้านนะครับไม่ใช่ เดือนละ ๑๐ ล้าน นี่ผมไม่เอาหรอก ที่ไม่เอาเพราะอะไร เพราะว่าผมทำไม่ได้ พระองค์ ทรงบอกว่าเหน็ดเหนื่อยก็ทราบ ก็เลยกราบทูลว่า (พระเจ้าเรียกถวายพระพรนะ นี่ผม ปวย ๆ นี่มันก็เปลืองเหมือนกัน) ก็ได้ถวายพระพรกับพระองค์ว่า

"ปี ๒๔ ก็เริ่มเห็นและต่อไป ๆ หลาย ๆ ปี ความแจ่มใสจะปรากฏ และประเทศไทยจะเต็มไปด้วยความอุดมสมบูรณ์ เมื่อบรรดาประชาชนมี ความอุดมสมบูรณ์ มีความสุข ทรัพย์สินก็มีมาก พระองค์ทรงหายเหนื่อย"

แต่พระองค์ก็ตรัสต่อไปอย่างไม่ยอมแพ้ว่า

"ตอนนั้นผมก็แก่แล้วครับ มันก็เหนื่อยอีกแหละ"

ก็เลยถวายพระพร บอกไปว่า

"การไปเยี่ยมเขาเฉย ๆ ก็ไม่หนัก ไม่ต้องช่วยเขาทำ"

ท่านบอก **"ถึงไม่ช่วยทำ คนแก่มันก็ต้องเหนื่อย"** จริงของท่าน

รวมความพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็ตรัสแบบปกติ ๆ ถ้าอย่างเรา ๆ ก็ถือว่าคุยแบบกันเอง คือว่าท่านทำให้ผมไม่ตื่นตกใจ ไม่ประหม่านั่นเอง เป็นความเมตตาของพระองค์ ถือว่าเป็นมหากุณานิคุณอย่างหนัก

ในเมื่อผมถวายพระพรพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวไปแล้ว จะทำอย่างไรผมก็หนักใจเรื่องที่ผมพูดไปนะ มันมีจริงหรือไม่จริง

ความจริงเวลานั้นผมก็อาศัย**พุทธบารมี**ตลอดเวลา แต่ผมก็เป็นคนจะต้องพิสูจน์ตัวเองและก็พิสูจน์ผลงาน งานทุกอย่างผมต้องอาศัยการพิสูจน์ก่อน อย่างพวกผีเทวดานี้ ผมก็ต้องพิสูจน์ ต้องชนกันจริง ๆ และก็ชนกันจริงด้วย ชนกันคราวไรผมสู้เทวดาไม่ได้สักที ผมก็ต้องเชื่อเทวดาว่าเทวดามีจริง

เรื่องเทวดาชนกันเยอะครับ แล้วจะเล่าให้ฟัง เรื่องเยอะเยาะ เทวดาก็ดี พรหมก็ดี พวกผีก็ดี ผมเจออะมาเยอะ แม้แต่การทรงเจ้าทรงผีก็ตาม ทรงเจ้าก็แล้วกันไม่เอาทรงผี คนทรงเมื่อก่อนผมก็ดูเฉย ๆ ดีไม่ดีผมก็ปรามาสเอาด้วย ว่าการทรงอีลุ่มลุ่มแฉกแบบนี้หลอกลวงกันบ้าง นี่ตอนเด็กนะยังไม่บวช แต่ในที่สุดผมบวชเข้ามาแล้วพรรษาแรก ผมก็หาทางพิสูจน์ การพิสูจน์ไม่ใช่นั่งทางนอกทางใน คือใช้ลูกตามันเลย ใครเขาลือกันว่าการทรงเจ้าที่ไหนเก่งที่สุด ไม่เก่งผมไม่เอา ที่ไหนเก่งที่สุดผมไปที่นั่น ไปพิสูจน์ความจริง โดนเข้ามา ๔ รายผมหยุด จิตที่มีความสงสัยเปลี่ยนแปลงครับ ดับเครื่องเลย ไม่ชนต่อไป สู้เขาไม่ได้ พบกับความจริงทุกอย่าง

ทีนี้เรื่องก็เหมือนกัน ในเมื่อถวายพระพรพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวไว้แล้ว ผมก็มานั่งสงสัยถ้อยคำที่ถวายพระพรพระองค์ไป มันจะมีความจริงตามนั้นหรือไม่

ต่อมาคราวหนึ่ง เรื่องที่คำนึงมากที่สุดคือ **น้ำมัน** เรื่องน้ำมันนี้บรรดาท่านทั้งหลายในเมื่อผมยืนยันกับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ก็ปรากฏว่ามีข่าวสะพัดทั้งบรรดาทั้งฆราวาสและเพื่อนฝูงห่มเหลืองอย่างผม คือเขาหาว่าผมบ้า แต่ความจริงไม่ได้ว่าทุกคน เป็นคนกลุ่มน้อย เป็นคนน้อย ๆ ทีนี้ลูกศิษย์ผมที่เป็นนายทหารบ้าง เป็น

นายตำรวจบ้าง ที่เป็นชาวบ้านบ้าง เป็นข้าราชการพลเรือนบ้าง ได้ฟังคำเขาปราคาสมผม แล้วกลับโมโหโทโส อยากไปบ้อมเขา แกมาเล่าให้ฟัง ก็เลยบอกว่า

"นี่ พวกเธอทั้งหลาย ฉันเองเป็นคนถูกด่าถูกว่า ฉันยังไม่โกรธและเธอเองเป็นคนไม่ถูกว่า แต่ทำไมจึงโกรธ?"

เธอก็บอกว่า "เขาว่าใส่หน้าผม"

ก็บอก "ดีแล้วเขาว่าใส่หน้าเรา ถ้าเราไม่รับมันก็ไม่ซังอยู่ที่หน้าเรา ถ้าไม่รับมันก็ไปอยู่ที่เขา เราจะรับมาทำไม ในเมื่อกาลเวลามันยังไม่ถึงต้องรอถึง พ.ศ.๒๕๒๔ ก่อน ถ้า พ.ศ.๒๕๒๔ ไม่มีจริงตามนั้น เธอก็ต้องไม่โกรธเขาไปบอกว่าครูบาอาจารย์ของผมนะ สติสตั้งท่านไม่ดี บ้า ๆ บวม ๆ ก็พูดไปอย่างนั้นเอง แต่หากว่าถ้าบังเอิญมันมีจริงมาตามนั้น เธอบอกว่า เรื่องนี้เป็นความจริงคุณจะทำอย่างไร ก็เท่านี้ก็พอ"

ในเมื่อเดือนบรรดาลูกศิษย์ลูกหาไปแล้ว ผมก็ต้องพยายามเตือนตนเอง ด้วยที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า

"อัตตนา โจทยัตตานัง" จงกล่าวโทษใจความผิดตนเองไว้เสมอ

อันดับแรกต้องถือคติ ๒ ประการที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสที่ระหว่างเมือง **นาลันทาคามกับเมืองราชคฤห์**ต่อกัน (ไอนี้ผมก็ยังพูดไม่ค่อยชัดเจนครับ ลิ่นไม่ดี อาการมันเครียด) ที่พระพุทธเจ้าถูก **นันทมานพ** กับ **สุปิยปริพาชก** สุปิยปริพาชกนั่งด่าตลอดคืน นันทมานพผู้เป็นหลานสรรเสริญตลอดคืน ตอนเช้าพระไปบิณฑบาตกลับมา เวลาไปบิณฑบาตชาวบ้านเขาก็เล่าให้ฟังว่า คุณลุงกับหลานมีคติไม่ตรงกัน ลุงด่าพระพุทธเจ้าตลอด หลานชมพระพุทธเจ้าตลอดคืน พระพุทธเจ้าทรงทราบก็ทรงเรียกประชุมสงฆ์ตรัสว่า

"ภิกขเว ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย **นินทา ปสังสา สรรเสริญ**และ **นินทา**เป็นของประจำโลก จัดว่าเป็นธรรมดาของชาวโลกที่เกิดมา ชาวโลกที่เกิดมาทั้งหมดนี้ที่ไม่ถูกนินทาไม่ถูกสรรเสริญไม่มี ทุกคนจะได้รับทั้งคำนินทาและคำสรรเสริญ แต่ขอพระทุกองค์จำไว้ ถ้าเราเป็นคนดีเขานินทาว่าเลวขนาดไหน ก็ตามเราก็ไม่เลวไปตามคำเขาพูด ถ้าหากว่าเราเป็นคนเลว เขาสรรเสริญว่าดีขนาดไหนเราก็ไม่ดีไปตามเขาพูด **ความดีและความเลวเป็นผลมาจากการ**

กระทำ การประพุดติและปฏิบัติ ฉะนั้นเธอทั้งหลาย เธอจงอย่าสนใจทั้งคำ
นินทาและสรรเสริญ"

นี่เป็นจุดหนึ่งที่ผมยึดเป็นคติของผม ผมก็คิดว่าถ้าเราทำถูก ทำดีเขาจะ
ว่ายังไง ๆ ก็ตาม คนที่ไม่ชอบใจเรามันมีอยู่ ๒ ประการ คือ

๑. ไม่ชอบเพราะทำตามไม่ทัน มีอารมณ์ริษยา

๒. ไม่ชอบเพราะขาดผลประโยชน์ เราทำไปมันเจริญรุ่งเรืองจริง แต่
ไปขัดผลประโยชน์ที่เขาจะพึงได้ ทำให้เขาหาकिनยาก อันนี้เขาก็ต้องด่า เขานินทาเรา
เป็นของธรรมดา คนใดที่ได้ผลประโยชน์จากเราเขาก็อาจจะสรรเสริญ แต่ว่าคนที่เขา
ได้รับประโยชน์สรรเสริญ พวกคุณอย่าลืมนะว่าเขาจะสรรเสริญนาน ขณะที่เขามี
ประโยชน์เขาก็จะสรรเสริญ แต่ว่าพอกระทบกระทั่งอารมณ์ใจนิดหนึ่ง เขาก็นินทา

รวมความว่าคำนินทากับสรรเสริญมันจะอยู่กับบุคคลคนเดียวกัน
และผมก็หันไปดูพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าเองท่านทรงพระชนม์อยู่ท่านก็ถูก
เขาด่า เขานินทาตลอด ผมยึดคตินี้มาระวังใจว่า ใครจะว่าใครด่าใครจะนินทา
ว่าร้ายอย่างไรก็ช่าง ถือช่างมันไว้ก่อน

และขอบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรและบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทอย่า
คิดว่าผมเป็นพระอนาคามีหรือเป็นอรหันต์ ถ้าจะคิดเข้าอย่างนั้นจะพลาด ถ้าเขามา
ด่าต่อหน้าไม่แฉะนั้กะนะ ว่าผมจะอดทนไหวหรือทนอดไหว อดทนหมายถึงไม่หวั่นไหว
จริง ๆ ทนอดหมายถึงการยับยั้งใจ มันจะไปไหวแค่ไหนผมก็ยังไม่ทราบ ดีไม่ดีผมอาจจะ
ปึงปังโครมครามด่าดังกว่าเขาก็ได้ นี่ขอท่านทั้งหลายจงอย่าเพิ่งคิดว่าผมดี อย่าคิดมาก
ไป รวมความขอให้ท่านทั้งหลายพยายามอดใจไว้ ฝึกการอดใจไว้ อดไหวก็ไหว ไม่ไหว
มันก็พลุ่งพล่านเป็นของธรรมดา แต่พยายามตั้งไว้ให้มากที่สุด ให้นหนักมากที่สุดจนกว่า
จะตั้งไม่ไหวเป็นการรักษากำลังใจให้มีความสุข

ที่นี้เข้าเรื่องต่อไป เมื่อผมคิดว่าจะต้องพิสูจน์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เรื่อง
น้ำมัน

ผมก็คิดไม่ออกว่าผมจะไปหาใครดีที่สามารถจะชี้ช่องทางให้มันถูกทาง
เข้าใจแน่ชัดว่าจริง ๆ ถ้าคิดว่าผมจะใช้กำลังมโนมยิตถิที่ฝึกให้กับพวกท่าน อันนี้ผมใช้
แล้ว

หลังจากได้ถวายพระพรกับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวไป พอเลิกงาน
จิตเป็นสุข ผมก็เริ่มพิสูจน์เรื่องน้ำมันจริง ๆ และแร่ธาตุต่าง ๆ สภาวะของผมก็พบแร่ธาตุ
ที่มีคุณค่าสูง แร่ธาตุที่มีคุณค่าสูงอย่างยูเรเนียม เป็นต้น ยูเรเนียมนี้เขาถือว่าเป็นแร่
ธาตุที่มีคุณค่าสูง มีความสำคัญมีราคาแพงมาก ผมก็พบในประเทศไทย จุด
ใหญ่ ๆ จริง ๆ เอาที่จุดมาก ๆ จริง ๆ ๑๖ จุด และก็เป็นที่แร่ธาตุที่มีเกรดสูงกว่า
ต่างประเทศมาก ที่เขาพบกันเกรดไม่เท่าของเรา เรื่องนี้ผมจะพูดเลยหรือหยุดไว้ก่อน
ถ้าไม่ลืมหาก็พูด ถ้าลืมหาก็แล้วไป

ต่อมาปรากฏว่าผมมีงานประจำต้องไปเยี่ยมลูกเยี่ยมหลานที่จังหวัด
ราชบุรี จากนั้นก็ต้องเดินทางไปโน่น ไปจังหวัดชุมพร ตอนนั้นผมก็ถึงเวลาป่วยใช้ไม่
สบายแต่ว่าถึงเวลานัดนี้ผมก็ต้องไป คำว่านัดต้องเป็นนัด ก่อนจะไปก็นั่งรถไปจาก
กรุงเทพ ฯ ไปพักที่บ้านซอยสายลม เวลานั้นท่าน พล.อ.ท. ม.ร.ว.เสริม สุขสวัสดิ์
เรียกว่า "เจ้ากรมเสริม" ท่านยังเป็นเจ้ากรมสื่อสารทหารอากาศอยู่ ก็มี
คุณเลิศลักษณ์ หรือที่เราเรียกกัน "ปู้เหม" เป็นคนขับรถ เวลาไปคราวนั้นก็มี คุณ
นันทา อนันตวงษ์ อีกคนจะเป็น "ซอ" หรือใครจำไม่ได้ ก็จำไม่ได้ว่าใครบ้าง ไปกัน ๒ -
๓ คน ออกเดินทางจากกรุงเทพ ฯ ไปก็ไปพักที่บ้านพักของทหารอากาศ บ้านรับรอง
ทหารอากาศที่หัวหิน พอวันรุ่งขึ้นก็จะเดินทางต่อไปจังหวัดชุมพร

พอนั่งรถไปถึงเห็นจะเป็นวันแรกไปถึงจังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ปรากฏว่า
ล้อข้างหลังทำท่าเหมือนจะหลุด ดังกุกกิก ๆ "เหม" เป็นคนชำนาญในรถมาก ก็มีความ
สงสัย ขออนุญาตเข้าโรงซ่อมรถให้ช่างพิสูจน์ ช่างร้านนั้นก็ดี ผมก็ลืมหืมตาแล้วไม่รู้ชื่อ
อะไร ชื่อร้านก็จำไม่ได้ เขาดีมากทั้งพ่อทั้งลูกช่วยกันพิสูจน์ใช้เวลาเกือบ ๒ ชั่วโมง ดูแล้ว
รู้แล้วพิสูจน์แล้วลองวิ่งก็แล้วมันก็ไม่ดัง ผมก็อัศจรรย์ พอไปถึงที่ตรงนั้นเกิดปวดศีรษะ
ต้องขอเสื้อเขาเอามาปูที่หน้าร้านของเขา เขาหมอนมาลูกกินนอน นอนลงไปคนที่ไปด้วย
อย่างนันทา อนันตวงษ์ เธอก็นั่งเฝ้าใกล้ ๆ ผมก็ไม่รู้จะทำอย่างไร อาการอย่างนี้ผมไม่
เคยปรากฏ

ขณะที่ปวดศีรษะผมก็เป็นคนมีคติอย่างหนึ่ง ถ้าอาการป่วยขึ้นมาจะมาก
หรือน้อยก็ตาม ผมมีความรู้สึกอยู่เสมอว่า "การป่วยคราวนี้มันอาจจะตายหรือไม่
ตายก็ได้" ก็ต้องเผื่อว่ามันจะตายไว้ก่อน ในเมื่อไม่สบายผมก็ใช้กำลังใจควบคุม
ตามปกติอารมณ์ใจก็สบาย

พออารมณ์ใจสบายก็ปรากฏเห็นเทวดาองค์หนึ่ง รูปร่างใหญ่โตมาก แสดงว่าเป็นเทวดาชั้นจาตุมหาราช ท่านแต่งตัวปกติ มาแบบคนธรรมดา ท่านก็บอกว่า เป็นเทวดาชั้นจาตุมหาราช ท่านแต่งตัวปกติ มาแบบคนธรรมดา ท่านก็บอกว่า

"อาการปวดศีรษะอย่างนี้ต้องฉันทันไตร ฉันทันเพียงแค่ว่า ๑ แก้ว กินยา และก็จะหายภายในไม่ช้า"

ยารัตนไตรเวลานั้นผมก็ไม่รู้จัก ก็ถามท่านว่า

"ยารัตนไตรเป็นยาน้ำหรือยาผง?" ท่านก็บอกว่า "ยาน้ำ"

ถามว่า "มีขายที่ไหน...?" ท่านบอก "ในตลาดประจวบคีรีขันธ์นี่ก็มี ไปหาซื้อได้ขวดหนึ่งไม่เกิน ๓ บาท"

ก็บอกให้ ننทนา อนันตวงษ์ไป เขาไปซื้อมาได้ ก็ลองฉันทันดูประเดี๋ยวเดียว อาการปวดศีรษะก็คลาย อาการดีขึ้น ช่างก็มาบอกว่า "รถไม่เป็นอะไรครับ"

เวลานั้นก็บ่ายมากแล้ว ก็คิดว่าถ้าเราจะไปจังหวัดชุมพรก็ไปไม่ทันแน่ กลับไปพักที่บ้านรับรองของทหารอากาศที่หัวหิน เป็นสถานีถ่ายทอดวิทยุก็ไปพักที่นั่น ขึ้นไปก็พักผ่อนก็เรียกว่ามีความสุข

ตอนเย็นเวลาประมาณสี่ทุ่มเศษ ปรากฏว่าท่านเจ้ากรมเสริมไปจากกรุงเทพฯ ๗ ไปถึงที่นั่น ถามท่านว่า

"ท่านเจ้ากรมมาทำไม?"

"ทราบว่าหลวงพ่อบวช เมื่อที่จะมาก็บวชแล้วผมก็เป็นห่วง ก็เลยมาที่นี่ จะมาเยี่ยม"

อันนี้เป็นความดีของท่าน หายาก การที่ท่านจะต้องขับรถเอง ท่านก็อายุมากแล้วนี่นายพล แต่ว่าท่านก็พร้อมที่จะขับรถเอง มีความเหน็ดเหนื่อย ผลที่สุดก็คุยกับท่าน คุยประมาณ ๕ ทุ่ม ก็ปรารภกันหลายเรื่อง ก็ต่างคนต่างขออนุญาตกันนอน ผมเข้าข้างใน ท่านต้องนอนข้างนอก เพราะห้องมันมีห้องเดียว

พอปรากฏเข้ามาในห้องผมก็ใส่กลอนแล้วก็ดับไฟ พอเอนตัวนอนปรากฏว่าเห็นคน ๆ หนึ่งสูงหัวละเพดาน เดินเข้ามาเฉย ๆ โดยไม่ต้องเปิดประตู ถ้าขึ้นเปิดหัว

แกก็เลยประตูไปตั้งเยอะ แกไม่ได้เรียกผม แกเดินเข้ามาเฉย ๆ ผมก็แปลกใจ เอ..คน ๆ นี้เดินเข้ามาอย่างไร และหน้าตาก็มีลูกทรง ประตูก็ใส่กลอน ไฟก็ดับ เห็นกันชัด และเดินมาข้างเตียงผม ก็มัต่วงไปหีบหมวก ไอ้หมวกนะในลักษณะหมวกใหม่สับปะรด ถ้าคนแก่จะรู้จัก พอหีบหมวกแล้วก็สวม ทำท่าจะเดินออก ก็เลยบอกว่า

"เดี๋ยวก่อนอย่าเพิ่งไป มาคุยกันก่อน นั่งคุยก่อน"

ท่านก็นั่ง ท่านนั่งแล้วก็คุยกัน ถามว่า "ปกติอยู่ที่ไหน?"

ท่านบอกว่า "ปกติผมอยู่ห้องนี้ครับ"

"และวันนี้จะไปไหน?"

ท่านบอก "วันนี้ผมจะไปอยู่ยาม ท่านมาผมจะไปอยู่ยามรักษาความปลอดภัย" ก็เลยบอกว่า "เดี๋ยวก่อน คุยกันก่อน อย่าเพิ่งไป มีอะไรจะต้องคุยกัน"

ท่านก็ถามว่า "มีอะไรจะถามหรือ?"

ก็บอกว่า "มี"

ผมก็ถูกมาจากเตียง นั่งบนเตียงลุกจากที่นอน นั่งบนเตียงท่านก็นั่งข้างล่างและผมก็ถามคำแรกว่า "อาการที่ฉันปวดศีรษะวันนี้เป็นเรื่องของคุณไส่ไหม?"

ท่านก็บอกว่า "ใช่ครับ"

ถามว่า "คนที่ไปบอกยาฉันวันนี้ก็คือคุณไส่ไหม?"

ท่านก็เลยบอกว่า "ใช่ครับ"

ถามว่า "ทำอย่างนั้นเพื่ออะไร ฉันจะไปรู้ละ ฉันจะไปโดยธรรม แล้วทำไมมาแก้งฉัน?" ท่านก็บอก "ผมไม่ได้แก้ง เพราะว่าผมก็มีฐานะจะคุยกับท่าน"

ถามท่านว่า "ท่านจะคุยเรื่องอะไร?"

ท่านก็เลยบอกว่า "ท่านสงสัยเรื่องน้ำมันไส่ไหม ท่านได้ถวายพระพรกับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวไปแล้วว่าประเทศไทยมีน้ำมัน และท่านก็เลยสงสัยว่ามันจะมีจริงหรือไม่จริงไส่ไหม?"

ก็ตอบว่า "ใช่" ท่านก็ถามว่า "ท่านพิสูจน์ด้วยกำลังใจของท่านแล้วว่ามันมี"

ก็บอกว่า "ใช่ ใช้นั้นอาจจะเป็นอุปาทานก็ได้ ก็บอกว่าเมื่อถวายพระพร พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวไปว่ามี ใ้กำลังใจตอนนี้มันอาจจะยึดติดมีมี ดีไม่ดีของที่ไม่ม่กลับเห็นเป็นว่ามีก็ได้ มันก็ไม่แน่นอนนัก"

"เพราะเรื่องนี้ละ ผมจึงทำให้ท่านปวดศีรษะและผมก็ไปบอกยาท่าน ในเมื่อเวลามันต้องเสียไป"

ก็เลยถามว่า "ใช้เรื่องรถทำท่าล้อจะหลุดนั้นท่านใช่ไหม?"

เขาบอก "ใช่ ผมแกล้ง ทำให้รถเสียงดังกึกกัก ๆ คล้าย ๆ ล้อจะหลุด ท่านก็ยังไม่ตัดสินใจมาพัก ท่านยังจะเดินทางต่อไป ก็ต้องทำให้ท่านปวดศีรษะ เวลามันจะไ้หมดไป ถ้าขึ้นเดินทางไปมันก็ไม่ทัน จังหวัดชุมพร ต้อง ๑๐๐ กิโลเมตรไม่ทันแน่"

ก็เลยถามว่า "ถ้าอย่างนั้นเรื่องน้ำมัน มันมีไหม?"

ท่านก็บอกว่า "มี ดูตามนี้สิ"

คำว่า ดูตามนี้ละ บรรดาเพื่อนภิกษุสามเณร เทวดาท่านพูดนะท่านไม่ได้พูดส่งเดชเหมือนคนเราพูด ใช้นั้นมี ใ้นี้มี อธิบายทำโน่นทำนี่ ไม่ใช่อย่างนั้น ท่านไม่ใ้ อธิบายลอย ๆ ท่านบอกดูตามนี้สิ ตาเราเห็นหมดทั้งประเทศเลย เห็นชนกันทั้งประเทศ มันมีที่ไหนบ้าง

ไอ้ไฮ ดูตามสายผิว ๆ นะ ถ้าเราเห็นเป็นสายนี้ มันเป็นผิว ๆ ไม่ใช่ส่วนลึก คือจากมะริดเรื่อยมา จนกระทั่งออกทางสิงห์บุรี เป็นลำแม่น้ำใหญ่จริง ๆ บางส่วนกว้างถึง ๑ กิโลเมตร บางจุดกว้างเกินกว่า ๓ กิโลเมตร ส่วนที่แคบจริง ๆ จะต้องไม่น้อยกว่า ๑ กิโลเมตร เป็นทางยาวมาก มาออกชนกับสายเหนือที่จังหวัดสิงห์บุรี ทางสายเหนือก็ไหลเรื่อยลงมาโน่น จากจีน จากทิเบตก็ว่าเรื่อยมาเลย เข้ามาถึงเขตประเทศไทย ยังไม่ถึงไทยแท้ แต่ไทยเก่าเข้าถึงประเทศไทยเก่า ๆ คือด้านเชียงตุงมันจะมีแร่ประเภทหนึ่งที่มีความร้อนสูง ใ้เจ้าแร่ประเภทนี้ เวลาที่เวลาน้ำผ่านมา มันจะร้อนขนาดเป็นไอเดือด ก็เป็นปัจจัยอีกส่วนหนึ่งคือต้มกลั่น น้ำที่มีตะกอนสูงให้มันสุก น้ำตะกอนตกลง ฉะนั้นน้ำมันที่ไหลมาจากด้านทิศเหนือจะมีความใสกว่าปกติ ถ้าถูกสายนะ ถ้าถูกน้ำมันจริง ๆ"

ถ้าจะถามว่า "เวลานี้ที่เขาเจาะถึงจุดศูนย์จริง ๆ หรือยัง?"

ผมก็ต้องตอบว่า "ศูนย์จริง ๆ นะมันยังไม่ถึงแท้ มันถึงแค่ผิวของ ศูนย์จริง ๆ แค่ผิวถ้าลึกลงไปอีกประมาณสักกิโลเดียวหรือกิโลเศษ ๆ ถ้าเจาะ จะพบน้ำมันมากกว่านี้เยอะ และความใสของน้ำมันจะมีมากขึ้น"

ขอพูดย้ำอีกหน่อย ถ้าหากว่าเขาจะขุด เขาจะเจาะอย่างที่ว่าประเทศ เขาทำกัน เขาต้องเจาะไปถึง ๖ กิโลเมตรละก็ อันนี้มันจะถึงศูนย์กลางข้างล่างมันจะ กลายเป็นทะเล เห็นเป็นสายน้ำมันผิวถ้าถึง ๖ กิโลเมตรนะหยั่งลงถึงทะเลเลย ทะเล น้ำมัน ในนั้นเป็นทะเลทั้งหมด เป็นพื้นเดียวกันทั้งหมด โตใหญ่มากเลยประเทศไทย ออกไปหน่อย จะว่าหน่อยก็ไม่ได้นะ ที่เลยประเทศไทยออกไปมีเนื้อที่กว้างกว่าประเทศไทย อันนี้เป็นอ่างใหญ่มาก

ผมก็ถามทูตตานั้นว่า "ถ้าน้ำมันอย่างปี พ.ศ.๒๕๑๘ โลกต้องใช้ น้ำมันอย่างนี้ น้ำมันได้ประเทศไทยเจาะแล้วดูตมมาก็ปี ถ้าใช้น้ำมันปริมาณ นั้นทุกวันทั้งโลกนะ โลกใช้วันหนึ่งเท่าไร จะใช้กี่ปีน้ำมันจึงจะหมด?"

ท่านบอกว่า "ถ้าโลกใช้น้ำมันปริมาณนี้แล้วก็ใช้ ๔,๐๐๐ ปีทั้งหมดไปไม่ถึง ๒๕ เพอร์เซ็นต์"

บรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรและญาติโยมพุทธบริษัท สัญญาณบอกเวลายันบอกหมดแล้วก็ต้องเลิกสินะ วันนี้ต้องขอลาก่อน วันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๒๗ เหมือนกัน ขอทุกท่านจงมีแต่ความสุขสวัสดิ์พัฒนามงคลสมบุญพูนผล และจงเจริญไปด้วยจตุรพิธพรชัยทั้ง ๔ ประการ มีอายุ วรรณะ สุขะ พละ และปฏิภาณ หากทุกท่านพึงประสงค์สิ่งใด ก็ขอให้ได้สิ่งนั้นสมความปรารถนาจงทุกประการ

สวัสดิ์